

អនុសញ្ញាស្តីពីដែនសមុទ្រ

ធ្វើនៅក្រុងហ្សឺណែវនៅថ្ងៃទី ២៩ ខែមេសា ឆ្នាំ ១៩៥៨

រដ្ឋភាគីនៃអនុសញ្ញានេះបានយល់ស្របគ្នាដូចតទៅនេះ៖

ប្រការ ១

ដើម្បីគោលបំណងនៃប្រការទាំងនេះ ពាក្យថា “ដែនសមុទ្រ” ប្រើយោងទៅរក

ក) ផ្ទៃដីបាតសមុទ្រនិងស្រទាប់ដីក្រោមបាតសមុទ្រនៃតំបន់ក្រោមសមុទ្រដែលនៅជាប់នឹងឆ្នេរសមុទ្រ ប៉ុន្តែនៅខាងក្រៅតំបន់សមុទ្រផ្ទៃក្នុងរហូតដល់ជម្រៅ 200 ម៉ែត្រ ឬក៏នៅផុតព្រំកំណត់នោះរហូតដល់ទីដែលជម្រៅនៃដែនទឹកគង់លើទីនោះអាចឲ្យធ្វើអាជីវកម្មធនាគារធម្មជាតិនៃតំបន់ដូចពេលនោះបាន;

ខ) រហូតដល់ផ្ទៃដីបាតសមុទ្រនិងស្រទាប់ដីក្រោមបាតសមុទ្រដូចគ្នាដែលនៅជាប់នឹងឆ្នេរសមុទ្ររបស់កោះ ។

ប្រការ ២

១) រដ្ឋមានឆ្នេរសមុទ្រប្រើប្រាស់សិទ្ធិអធិបតេយ្យនៃដែនសមុទ្រសម្រាប់គោលបំណងក្នុងការរុករកដែនសមុទ្រ និង ធ្វើអាជីវកម្មធនាគារធម្មជាតិរបស់ដែនសមុទ្រនោះ ។

២) សិទ្ធិដែលយោងទៅរកត្រង់កថាខណ្ឌ ១ នៃប្រការនេះចាត់ជាសិទ្ធិដាច់មុខក្នុងន័យថាប្រសិនបើរដ្ឋមានឆ្នេរសមុទ្រមិនរុករកដែនសមុទ្រឬធ្វើអាជីវកម្មធនាគារធម្មជាតិរបស់ដែនសមុទ្រនោះទេ គ្មាន

→មហាវិវាទ←

អ្នកណាអាចចូលធ្វើសកម្មភាពទាំងនេះ ឬ ទាមទារដែនសមុទ្រដោយគ្មានអនុញ្ញាតដាក់ស្តែងរបស់ រដ្ឋមានឆ្នេរសមុទ្របានទេ ។

៣)សិទ្ធិរបស់រដ្ឋមានឆ្នេរសមុទ្រលើដែនសមុទ្រមិនអាស្រ័យទៅលើការចូលកាន់កាប់ទោះមានផល ជាក់ស្តែងឬគ្រាន់តែអាងយកក៏ដោយ ឬ មិនអាស្រ័យទៅលើសេចក្តីប្រកាសដាក់ស្តែងណាមួយទេ ។

៤)ធនាគារធម្មជាតិដែលយោងទៅរកត្រង់ប្រការទាំងនេះប្រកបដោយធនាគាររ៉ែនិងអង្គរធនាគារដទៃ ទៀតនៃផ្ទៃដីបាតសមុទ្រនិងស្រទាប់ដីក្រោមបាតសមុទ្ររួមទាំងដីរត្តដែលជាប្រភេទនៅនឹងកន្លែង ពេលគឺ ដីរត្តដែលស្ថិតក្នុងកម្រិតល្មមប្រមូលផលបានទោះមិនធ្វើចលនាទៅលើឬក្រោមផ្ទៃដីបាត សមុទ្រ ឬ មិនអាចកម្រើកបានក៏ដោយ លើកលែងតែមានកាយប៉ះផ្ទុះផ្ទាល់នឹងផ្ទៃដីបាតសមុទ្រឬ ស្រទាប់ដីក្រោមបាតសមុទ្រ ។

ប្រការ ៣

សិទ្ធិរបស់រដ្ឋមានឆ្នេរសមុទ្រមិនប៉ះពាល់ដល់នីត្យានុកូលដ្ឋាននៃដែនទឹកដែលគង់លើក្នុងឋានៈ ជាសមុទ្រផ្ទៃក្រៅឬមិនប៉ះពាល់ដល់នីត្យានុកូលដ្ឋាននៃលំហអាកាសខាងលើដែនទឹកទាំងនោះទេ ។

ប្រការ ៤

រដ្ឋមានឆ្នេរសមុទ្រប្រើសិទ្ធិរបស់ខ្លួនក្នុងការចាត់វិធានការសមហេតុសមផលដើម្បីរុករកដែនសមុទ្រ និង ដើម្បីធ្វើអាជីវកម្មធនាគារធម្មជាតិរបស់ដែនសមុទ្រនោះប៉ុន្តែមិនអាចរារាំងការដាក់កប់ឬថែរក្សា ខ្សែកាបឬលូក្រោមសមុទ្រលើដែនសមុទ្រនោះបានទេ ។

ប្រការ ៥

១)ការរុករកដែនសមុទ្រនិងការធ្វើអាជីវកម្មធនាគារធម្មជាតិរបស់ដែនសមុទ្រនោះមិនត្រូវនាំឲ្យកើត ឧបសគ្គមិនសមគួរណាមួយដល់នាវាចរ នេសាទចរ ឬ ការអនុវត្តជីវធនាគាររបស់សមុទ្រទាំងមិន ត្រូវនាំឲ្យកើតឧបសគ្គណាមួយដល់ការងារស្រាវជ្រាវផ្នែកសមុទ្រសាស្ត្រជាមូលដ្ឋាន ឬ ផ្នែកវិទ្យា សាស្ត្រដែលត្រូវបានធ្វើក្នុងគោលបំណងបោះពុម្ពផ្សាយយ៉ាងបើកចំហទេ ។

→មហាវិវាទ←

២)ក្រោមបទបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌ ១ និង ៦ នៃប្រការនេះ រដ្ឋមានឆ្នេរសមុទ្រមានសិទ្ធិស្របច្បាប់ក្នុងការកសាងនិងថែរក្សាឬបដិបត្តិការលើគ្រឿងស្ថាបនាការលើដែនសមុទ្រនិងឧបករណ៍ផ្សេងៗដែលចាំបាច់ដល់ការរុករកនិងការធ្វើអាជីវកម្មរបស់ដែនសមុទ្រនោះ និង ក្នុងការបង្កើតតំបន់សុវត្ថិភាពជុំវិញគ្រឿងស្ថាបនាការនិងឧបករណ៍អម្បាលនោះនិងក្នុងការចាត់វិធានការចាំបាច់ក្នុងតំបន់ទាំងនោះ ដើម្បីការពារការគ្រឿងស្ថាបនាការនិងឧបករណ៍ទាំងនោះ ។

៣)តំបន់សុវត្ថិភាពដែលយោងទៅក្នុងកថាខណ្ឌ ២ នៃប្រការនេះអាចលាតសន្ធឹងដល់ចម្ងាយ ៥០០ ម៉ែត្រជុំវិញគ្រឿងស្ថាបនាការនិងឧបករណ៍ផ្សេងៗដែលត្រូវបានដំឡើង វាស់ចេញពីចំណុចនីមួយៗនៃជញ្ជាំងខាងក្រៅរបស់គ្រឿងស្ថាបនាការនិងឧបករណ៍ទាំងនោះ នាវារបស់ប្រជាជាតិទាំងពួងត្រូវតែគោរពតំបន់សុវត្ថិភាពទាំងនេះ ។

៤)ទោះស្ថិតក្រោមយុត្តាធិការនៃរដ្ឋមានឆ្នេរសមុទ្រក៏ដោយ ក៏គ្រឿងស្ថាបនាការនិងឧបករណ៍អម្បាលនោះមិនកាន់កាប់ដល់ស្ថានភាពនៃកោះដែរ (ព្រោះ)គ្មានសមុទ្រផ្ទៃក្នុងជាប់របស់ខ្លួនឯង ទាំងវត្តមានភាពរបស់គ្រឿងឧបករណ៍ទាំងនោះក៏មិនប៉ះពាល់ដល់ការកំណត់ព្រំដែនសមុទ្រផ្ទៃក្នុងរបស់រដ្ឋមានឆ្នេរសមុទ្រដែរ ។

៥)ការកសាងគ្រឿងស្ថាបនាការណានីមួយអម្បាលនោះតោងតែប្រកាសជូនដំណឹងឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ហើយថាវត្តជាគ្រឿងប្រាប់សញ្ញាព្រមាននៃវត្តមានភាពរបស់គ្រឿងស្ថាបនាការទាំងនោះតោងតែរក្សាទុក(ជាគ្រឿងសម្គាល់) គ្រឿងស្ថាបនាការណានីមួយដែលត្រូវបានបោះបង់ចោលឬមិនត្រូវបានប្រើប្រាស់តោងតែយកចេញជាដាច់ខាត ។

៦)គ្រឿងស្ថាបនាការ ឬ ឧបករណ៍ ឬតំបន់សុវត្ថិភាពជុំវិញគ្រឿងស្ថាបនាការឬឧបករណ៍ទាំងនោះមិនអាចឲ្យស្ថាបនាឡើងត្រង់កន្លែងដែលអាចនាំឲ្យកើតឧបសគ្គដល់ច្រកសមុទ្រដែលចាំបាច់ដល់នាវាចរអន្តរជាតិជាទូទៅទេ ។

៧)រដ្ឋមានឆ្នេរសមុទ្រត្រូវតែចាត់វិធានការសមរម្យគ្រប់យ៉ាងក្នុងតំបន់សុវត្ថិភាពនោះដើម្បីការពារការជីវធនាកររបស់សមុទ្រ(ឲ្យផុត)ពីភ្នាក់ងារបង្កភយន្តរាយ ។

៨)អនុញ្ញាតរបស់រដ្ឋមានឆ្នេរសមុទ្រតែងបានទទួលកាលបើទាក់ទងដល់ការងារស្រាវជ្រាវណានីមួយលើដែនសមុទ្រនិងការងារស្រាវជ្រាវដែលធ្វើលើដែនសមុទ្រនោះ ប៉ុន្តែយ៉ាងណាក៏ដោយ ជាទូទៅរដ្ឋមានឆ្នេរសមុទ្រមិនត្រូវបង្អាក់អនុញ្ញាតរបស់ខ្លួនទេប្រសិនបើសម្តែងនោះត្រូវដាក់ស្នើដោយស្ថាប័នដែលទ្រទ្រង់គុណវុឌ្ឍិដែលមានបំណងនឹងធ្វើការងារស្រាវជ្រាវផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្រដោយសុទ្ធចិត្តទៅ

→មហាវិវម្យ←

លើកិនភេទខាងរូបវន្តឬខាងជីវសាស្ត្ររបស់ដែនសមុទ្រនោះ ក្រោមបទបញ្ញត្តិថាមានឆ្នេរសមុទ្រ ត្រូវមានសិទ្ធិ បើរដ្ឋមានឆ្នេរសមុទ្រត្រូវការធ្វើដូច្នោះដែរ អាចនឹងចូលរួមចំណែក ឬ ចាត់តាំងឲ្យ មានតំណាងក្នុងការងារស្រាវជ្រាវនោះបាន ហើយថាទោះជាយ៉ាងណាទទួលបាននឹងត្រូវបោះពុម្ព ផ្សាយ ។

ប្រការ ៦

១.ត្រង់ទីណាក៏ដោយឲ្យតែដែនសមុទ្រដូចគ្នានៅជាប់នឹងអាណាខេត្តនៃរដ្ឋពីរ ឬច្រើនជាងពីរដែល ឆ្នេរសមុទ្ររបស់រដ្ឋទាំងនោះនៅប្រទល់មុខគ្នា ព្រំដែនរបស់ដែនសមុទ្រដែលជាប់រដ្ឋអម្បាល នោះត្រូវកំណត់ដោយកិច្ចព្រមព្រៀងរវាងរដ្ឋទាំងពីរ បើមិនមានកិច្ចព្រមព្រៀងទេ ហើយបើខ្សែ បន្ទាត់ព្រំដែននៃរដ្ឋមួយទៀតមិនត្រូវបានបញ្ជាក់ឲ្យបានត្រឹមត្រូវដោយស្ថានភាពពិសេសណាមួយ ទេ ខ្សែបន្ទាត់កណ្តាលគឺជាព្រំដែន រាល់ចំណុចនៃខ្សែបន្ទាត់កណ្តាលមានរយៈចម្ងាយស្មើគ្នាពី ចំណុចកៀកបំផុតនៃខ្សែបន្ទាត់គោលដែលត្រូវវាស់ចេញពីទីទឹងនៃសមុទ្រឆ្នេររបស់រដ្ឋនីមួយៗ ។

២.ត្រង់ទីណាក៏ដោយឲ្យតែដែនសមុទ្រដូចគ្នានៅជាប់នឹងអាណាខេត្តនៃរដ្ឋពីរ, ព្រំសីមារបស់ដែន សមុទ្រនោះតែងត្រូវកំណត់ដោយកិច្ចព្រមព្រៀងរវាងរដ្ឋទាំងពីរ បើមិនមានកិច្ចព្រមព្រៀងទេ ហើយបើខ្សែបន្ទាត់ព្រំដែននៃរដ្ឋមួយទៀតមិនត្រូវបានបញ្ជាក់ឲ្យបានត្រឹមត្រូវដោយស្ថានភាព ពិសេសណាមួយទេ ព្រំដែនតែងត្រូវកំណត់ដោយការប្រើគោលការណ៍សមទូរភាពពីចំណុចកៀក បំផុតនៃខ្សែបន្ទាត់គោលដែលត្រូវវាស់ចេញពីទីទឹងនៃសមុទ្រឆ្នេររបស់រដ្ឋនីមួយៗ ។

៣.ក្នុងការកំណត់ព្រំសីមាដែនសមុទ្រ ខ្សែបន្ទាត់ណាក៏ដោយឲ្យតែគូរទៅតាមគោលការណ៍ ដែលបានចែងត្រង់កថាខណ្ឌ ១ និង ២ នៃប្រការនេះត្រូវតែកំណត់ដោយយោងទៅរកគំនូរតាង និង រូបស្យាតខាងភូមិសាស្ត្រតាមដែលមានស្រាប់ក្នុងកាលបរិច្ឆេទដោយចំពោះណាមួយ ហើយត្រូវធ្វើ សេចក្តីយោងទៅរកចំណុចដែលស្គាល់អត្តសញ្ញាណបានយ៉ាងច្រើននិងអចិន្ត្រៃយ៍នៅលើដី ។

ប្រការ ៧

បទបញ្ញត្តិនៃប្រការទាំងនេះមិនធ្វើឲ្យខូចសិទ្ធិរបស់រដ្ឋមានឆ្នេរសមុទ្រក្នុងការធ្វើអាជីវកម្មលើ ស្រទាប់ដីក្រោមបាតសមុទ្រដោយការដឹករង្វង់ឧប្បដ្ឋនេះបើទុកជាមានជម្រៅទឹកពីលើស្រទាប់ដី ក្រោមបាតសមុទ្រនោះក៏ដោយ ។

→មហាវិវាទ←

ប្រការ ៨

អនុសញ្ញានេះនឹងបើកទទួលហត្ថលេខានៃរដ្ឋសមាជិកទាំងអស់របស់អង្គការសហប្រជាជាតិ ឬ របស់ទីភ្នាក់ងារជំនាញពិសេសណាមួយ និង ហត្ថលេខានៃរដ្ឋដទៃណាមួយដែលអញ្ជើញដោយ មហាសន្និបាតរបស់អង្គការសហប្រជាជាតិឲ្យធ្វើជាដ្ឋភាគីនៃអនុសញ្ញានេះរហូតដល់ថ្ងៃទី ៣១ ខែតុលា ឆ្នាំ ១៩៥៨ ។

ប្រការ ៩

អនុសញ្ញានេះត្រូវចុះសច្ចានុមតិ ត្រាសារនៃសច្ចានុមតិនឹងដាក់ជូនអគ្គលេខាធិការអង្គការសហប្រជាជាតិ ។

ប្រការ ១០

អនុសញ្ញានេះបើកទទួលហត្ថលេខានុមតិរបស់រដ្ឋណាមួយដែលជាសមាជិករបស់អង្គការពិភពលោក ដែលបានចែងត្រង់ប្រការ ៨, ត្រាសារនៃហត្ថលេខានុមតិ(ភាគរុក្ខ)នោះ នឹងដាក់ជូន អគ្គលេខាធិការអង្គការសហប្រជាជាតិ ។

ប្រការ ១១

១.អនុសញ្ញានេះចូលជាធរមាននៅថ្ងៃទី ៣០ បន្ទាប់ពីថ្ងៃបរិច្ឆេទដាក់ត្រាសារនៃសច្ចានុមតិ ឬ ហត្ថលេខានុមតិទី 22 ជូនអគ្គលេខាធិការអង្គការសហប្រជាជាតិ ។

២.ចំពោះរដ្ឋនីមួយៗ ដែលឲ្យសច្ចានុមតិឬចុះហត្ថលេខានុមតិលើអនុសញ្ញានោះក្រោយពីដាក់ត្រាសារនៃសច្ចានុមតិ ឬ ហត្ថលេខានុមតិ អនុសញ្ញានោះនឹងចូលជាធរមាននៅថ្ងៃទី ៣០ ក្រោយពី ដាក់ត្រាសារនៃសច្ចានុមតិឬហត្ថលេខានុមតិដោយរដ្ឋអម្បាលនោះ ។

→មហាភិវម្យ←

ប្រការ ១២

១.នៅពេលចុះហត្ថលេខា ឱ្យសច្ចានុមតិ ឬ ចុះហត្ថលេខានុមតិ រដ្ឋណាក៏អាចធ្វើបទស្នូនសិទ្ធិរួម ចូលក្នុងប្រការណាៗក្រៅពីប្រការ ១ ដល់ ប្រការ ៣ ក៏បាន ។

២.រដ្ឋជាប់នីតិកម្មសញ្ញាណាមួយដែលធ្វើបទស្នូនសិទ្ធិទៅតាមកថាខណ្ឌមុនអាចដកបទស្នូនសិទ្ធិ ចេញនៅពេលណាក៏បានដោយថ្លែងទំនាក់ទំនងឱ្យកើតផលនោះទៅកាន់អគ្គលេខាធិការអង្គការ សហប្រជាជាតិ ។

ប្រការ ១៣

១.ក្រោយពីផុតកំណត់រយៈកាល ៥ ឆ្នាំចាប់ពីកាលបរិច្ឆេទដែលអនុសញ្ញានេះចូលជាធរមានសម្តី សុំកែអនុសញ្ញានេះអាចធ្វើនៅពេលណាក៏បានដោយភាគីជាប់នីតិកម្មសញ្ញាណាមួយតាម រយៈសេចក្តីជូនដំណឹងជាលាយលក្ខណ៍អក្សរដែលចារទៅកាន់អគ្គលេខាធិការអង្គការសហប្រជា ជាតិ ។

២.មហាសន្និបាតអង្គការសហប្រជាជាតិនឹងសម្រេចចាត់ការទៅតាមសម្តីនោះបើមាន ។

ប្រការ ១៤

អគ្គលេខាធិការអង្គការសហប្រជាជាតិនឹងជូនដំណឹងដល់រដ្ឋសមាជិកទាំងអស់របស់អង្គការសហ ប្រជាជាតិនិងរដ្ឋដទៃទៀតដែលបានយោងទៅក្នុងប្រការ ៨ :

ក)អំពីហត្ថលេខានៃអនុសញ្ញានេះនិងអំពីការដាក់ជូនត្រាសារនៃសច្ចានុមតិឬហត្ថលេខានុមតិ ស្របទៅតាមប្រការ ៨, ៩ និង ១០ ។

ខ)អំពីកាលបរិច្ឆេទនៃអនុសញ្ញានេះចូលជាធរមានស្របទៅតាមប្រការ ១១ ។

គ)អំពីសម្តីសុំកែស្របទៅតាមប្រការ ១៣ ។

ឃ)អំពីបទស្នូនសិទ្ធិនៃអនុសញ្ញានេះស្របទៅតាមប្រការ ១១ ។

→មហាសន្និបាត←

ប្រការ ១៥

ឯកសារដើមនៃអនុសញ្ញានេះដែលមានសេចក្តីជាភាសាចិន អង់គ្លេស បារាំង រុស្ស៊ី និង ឯស្បែក
មាននីតិវិធីស្មើគ្នា នឹងដាក់ជូនអគ្គលេខាធិការអង្គការសហប្រជាជាតិដែលនឹងធ្វើសំណៅរ៉ាប់រង
របស់ឯកសារនោះទៅឲ្យរដ្ឋទាំងអស់ដែលយោងទៅក្នុងប្រការ ៨ ។

ដើម្បីជាសាក្សីក្នុងឯកសារនេះ អនុបាត្ថលេខីតំណាងពេញសិទ្ធិដែលបានទទួលអំណាចយ៉ាងត្រឹម
ត្រូវពីរដ្ឋាភិបាលរៀងៗខ្លួនឲ្យធ្វើការនេះបានចុះហត្ថលេខាលើអនុសញ្ញានេះ ។

ធ្វើនៅក្រុងហ្សឺណែវ ថ្ងៃទី ២៩ ខែមេសា ឆ្នាំ ១៩៥៨ នេះ ។

→មហាភិវម្យ←